

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 216/2020
12.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Горана Марковића, због кривичног дела силовање из члана 178. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Марковића, адвоката Милоша Стокића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К-48/19 од 09.07.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 932/19 од 19.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 12.03.2020. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Марковића, адвоката Милоша Стокића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К-48/19 од 09.07.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 932/19 од 19.11.2019. године у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици К-48/19 од 09.07.2019. године окривљени Горан Марковић оглашен је кривим да је извршио кривично дело силовање из члана 178. став 1. Кривичног законика и осуђен је на казну затвора у трајању од 3 године. Истом пресудом обавезан је окривљени да сноси трошкове кривичног поступка у износу опредељеном у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 932/19 од 19.11.2019. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Сремској Митровици и браниоца окривљеног и пресуда Вишег суда у Сремској Митровици К-48/19 од 09.07.2019. године је потврђена.

Против наведених пресуда бранилац окривљеног поднео је благовремено захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, члана 439. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку и члана 441. став 4. ЗКП, док из садржине захтева произилази и повреда одредбе члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде

укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или да побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе за дело које му се ставља на терет или одбије оптужбу на основу одредбе члана 422. став 1. тачка 2) ЗКП.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, па је у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је одлуком Прекршајног суда у Руми, која је прочитана у доказном поступку, окривљени оглашен одговорним за прекршај из члана 6. став 3. Закона о јавном реду и миру управо због наношења лаких телесних повреда оштећеној критичном приликом, па како је реч о пресуђеној ствари оптужбу је требало одбити сходно члану 422. став 1. тачка 2) Законика о кривичном поступку, чиме указује на битну повреду одредбе кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Изнете наводе из захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, околности наведене у предметном захтеву за заштиту законитости одбрана окривљеног Горана Марковића изнела је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и стим у вези у образложењу пресуде, на страни четири последњи пасус, дао довољне и јасне разлоге, које Врховни касациони суд прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, на те разлоге упућује.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним или жалбеним судом-члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног је у поднетом захтеву за заштиту законитости указао на повреду кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која повреда у смислу напред цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости.

Међутим, образлажући наведену повреду бранилац исту образлаже чињеничним наводима указујући да је суд без довољно доказа огласио окривљеног Горана Марковића кривим за кривично дело силовање из члана 178. став 1. КЗ, да извештаји лекара Дома здравља ..., као ни налаз и мишљење вештака судске медицине доктора Владимира Пилија не могу са неопходним степеном извесности да доведу до закључка да је окривљени извршио кривично дело над оштећеном АА, да није током доказног поступка спроведена доказна радња суочења окривљеног са оштећеном на све релевантне околности критичног догађаја, чиме указује на повреду закона из члана 440 ЗКП.

Како се због чињеничног стања у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП захтев за заштиту законитости не може поднети то је у овом делу исти одбачен као недозвољен.

Бранилац окривљеног даље у захтеву наводи да нижестепени судови у образложењу побијаних пресуда нису дали ваљане разлоге о одлучним чињеницама које би поткрепиле одлуку суда у погледу кривице окривљеног Горана Марковића, да су разлози у одлучним чињеницама нејасни и у знатној мери противречни што побијане пресуде у целини чини нејасним и неразумљивим, да је изрека првостепене пресуде неразумљива... чиме указује на повреду из одредбе члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП које повреде у смислу из одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представљају законски разлог за подношење захтева за заштиту законитости, те је и у овом делу Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости оценио као недозвољен.

Поред изнетог, бранилац окривљеног формално означава и повреду закона из члана 439. став 1. тачка 1) ЗКП и члан 441. став 4. ЗКП због којих повреда је подношење захтева дозвољено, с тим што не прецизира у чему се наведене повреде састоје, а како суд није овлашћен у случају да истакнуте повреде нису јасно опредељене, да испитује даље садржину захтева, то овај захтев у овом делу нема законом прописани садржај у погледу наведених повреда закона те је у том делу одбачен.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, у односу на одбијајући део захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Горана Марковића, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу којим је захтев одбачен.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић